

Molnár András

Antitradicionalisták „ÉS” Baráti Köre

Az Élet és Irodalom c. liberális hetilap 2000. július 27-i számában megjelent egy rövid „tanulmány” azzal a cinikus címmel, hogy „Ezoterikusok Haynau Baráti Köre”.¹ A cikk célja a Tradíció eszméjének befekettítése és annak „veszélyére” való fölhívás volt, rögtön az elején a „szcientológiához” hasonlítva a tradicionalizmust, ami nagyon groteszk melléfogás. A mai „értelmiséget” sajnálatosan az efféle abszurdítások sem zavarják eléggé.

Előrebocsátjuk, nem szívesen vesszük a fáradságot, hogy e hamisságból összetákolt koholmányra reagáljunk. Ugyanis az alantas és a szerző részéről tisztázatlan indítékú támadással való foglalkozást magát is elég alantas foglalatosságnak tartjuk. De mert olyan állítások halmazával van dolgunk, amelyek félrevezető, és ellenünk („tradicionalisták” ellen) fordíthatók, ezért mégis tollat fogunk.²

Legelőször néhány helyesbítést tennénk, melyek a tényszerű adatokban való tévedésekre korlátozódnak. Az számunkra elég sokat elárul a „tanulmány” szerzőjének felkészültségéről, hogy nevet téveszt és hiányosan idéz. Először is, ami az Arcticus kiadó nevét illeti, elég különös tévedés összekeverni az Arcticus-t az Arcturus-szal, ennek ugyanis benső kapcsolata van azzal, amit a Sarkcsillagról származó emberrel kapcsolatban később szerzőnk említ, némiképp fésületlenül, úgy, mint ha egy Däniken-könyvből idézné, nem pedig László András opuszából.³ Következtesen Baranyai Tibor Imrét ír Baranyi Tibor Imre helyett. E relative „apró” tévedések mellett az alaposság még több helyen is csorbát szenved, például a tradicionális szellemiségű kiadványok felsorolásában is, nem említve a *Sacrum Imperiumot* (ami az ultrajobboldaliság⁴ szempontjából a legjelentősebb, noha legkevésbé ismert folyóirat), vagy a már megszűnt orgánumok közül a főleg zenei és képzőművészeti témákkal foglalkozó NOE-t. Emellett Gazdag Istvánt, akit többször is idéz, mi nem tekintjük „ultrajobboldalinak”, ahogy azt ő

maga sejteti és beállítja, sem Bognár Lászlót, noha nem egy remek, a francia új jobboldal (Alain de Benoist neve által fémjelzett) eszmeiségével rokonítható fogalmazványukat olvastuk.⁵ Ezek azonban még nem is lennének olyan súlyos hiányosságok és tévedések, ha a bemutatás a továbbiakban tárgyilagossá maradna.

Mielőtt rátérnénk egy kimerítőbb érdemi válaszra, néhány alapvetően fals beállítottság megjelenését kellene lelepleznünk, ami általános az ultrajobboldalisággal kapcsolatban megfogalmazott kritikákban.

Először is nem világos, hogy miért kéri örökké számon a politikával való foglalkozást a szellemi beállítottságú emberektől, ezzel ugyanis implicite azt fájlatják, hogy nem csak a szellemtelen és szellemiségellenes emberek politizálhatnak. Másodszor, egyáltalán nem érthető, hogy szerzőnk miért gondolja úgy, hogy az igazság nem állhat a „tradicionalisták” oldalán, hanem (implicite) csak az ő és az ÉS olvasóinak, vagy a velük egyetértőknek az oldalán.

Ami a szóban forgó valóban ezoterikus körök „anyagi háttérét” illeti, amire szerzőnk is tett egy számunkra száználmasan rosszindulatúnak tűnő utalást, bárcsak rendelkeznének olyannal, rögtön mérséklődne a világ lakóinak kifosztása, páriává alacsonyítása és a Föld pusztítása, az erdőké, réteké, vizeké és a levegőé, s mindené, ami a természet szépséges és egészséges megnyilvánulása, és mérséklődne annak a sötét ellenkultúrának az adagolása is, amiben az ÉS és Farkas A(ttila) Márton is láthatóan érdekelt. Az persze nem tűnik föl számára, hogy a „jóléti ezoterikusok”, akiknek kiadványai „szinte minden nagyobb könyvesbolt és közkönyvtár polcain ott virítanak” (sic!) éppen egy nincstelen remetét tisztelnek, Srí Ramana Maharsit. Az igazság az, hogy a „tradicionalista” könyvek kiadása deficitese, és kizárólag annak köszönhető ez a „túlkínálat”, hogy embereink készek szellemi célokra áldozni nem túl sok pénzbeli javaikból. Azt azonban ne várja tőlünk senki, hogy

FARKAS A. MÁRTON:

Ezoterikusok Haynau Baráti Köre

Tradicionalizmus: ez a szélsőjobboldali új-gnosztikus irányzat előszeretettel nevezi magát „filozófiának”. Azonban a tradicionalizmus úgy „filozófia”, miként a szcientológia

hoz képest kifejezetten felülreprezentáltak a magyar kulturális életben.

Ugyanakkor egészen meglepő, hogy szinte mindenki elmegy mellettük, mintha nem is lé-

mozgalmak megjelenése stb. az Aranykorból kizuhant állapotnak, a lesüllyedésnek, a szellemi hanyatlásnak társadalmi-politikai megnyilvánulásai. Ezért elutasítják a demokráciát, a

oly messzire jutott, hogy ma már a lehelő legújabb módokon tud kultúrát teremteni az aranykor, azaz a közösségtől (vagyis az európai közösségtől) idegen és az ortodox, vagyis a közösségtől tartó közösség. Nincs



átadjuk javainkat – bármennyi is lenne belőlük – mondjuk Farkas A(ttila) Mártonnak, vagy hogy a „tradicionalisták létszámát” hozzáigazítsuk valamiféle liberális „standardhez”. Különben is – bár ezt nem lehet megmérni, s nem is kívánunk „statistikát” készíteni belőle, mint ahogy a „jól működő demokráciákban” szokás – lehetséges, hogy Farkas úr jelentősen téved, amikor a „tradicionalizmus” magyarországi hatását annyira alábecsüli.

Mivel a cikk láthatóan olyan fogalmak körül forog, amelyek a hatalommal, az egyenlőségeszmével, a kereszténységgel, a fejlődés gondolatával és a politikával (jobb- és baloldaliság) kapcsolatosak, néhány világos *ellentmondást* teszünk a kifejtettekkel kapcsolatban.

A *hatalom* a Szentírás ószövetségi része szerint az Isten (a református Károli fordításában a Tetragrammatonnak megfelelő szó az 'Úr' és néha a *Jehova* vagy a *Jah*,⁶ a *Jahve* egy másik lehetséges ejtési mód) négy tulajdonsága közül az egyik.⁷ Isten *nem egyenlő* és soha *nem is lehet egyenlő* az Őt, az Egyetlent imádók és szolgálók sokaságával, még kevésbé azokkal, akik gyűlölik Őt. Mindenki nagyon jól tudja (az ún. értelmiségiek a legjobban), hogy a nép vagy a tömeg *nem rendelkezik önmagából nyert hatalommal*, mert irányítható, befolyásolható és nem állandó. Mégis minden *demagóg*⁸ a nép „szuverenitására” hivatkozik, az „egyenlőségre” stb. Még ha legalább az „Isten előtti egyenlőség” eszméje hatna rájuk, de úgy tűnik, őket éppen Isten érdekli a legkevésbé.

Nem egészen értjük továbbá, hogy éppen a liberalizmus „alapjain” hogyan lehet bármiféle kritikát megfogalmazni például az ultrajobboldalisággal kapcsolatosan, hiszen minden ilyen kritika állandó önellentmondásba vezet, a liberalizmus „alappilléreit” dönti le, ugyanis nyilvánvaló, hogy a jobboldaliság *más*, amit tisztelni kellene. Ekkor kiderül, hogy a liberálisok nem is annyira „liberálisak”, vagyis, hogy igencsak korlátozott az elképzelésük arra nézve, minek lehet szabadsága és minek nem: például a lovagrendeknek, a tradicionalistáknak, az ultrajobboldaliságnak, sőt a nagy keleti vagy nyugati ezoterikus doktrínáknak nem, esetleg csak mint „szubkultúrának”. De olykor még az igencsak mérsékelt „jobboldali”⁹ Fidesz vezette demokrata kormánynak (néha úgy, mint „fasisztának” vagy „fasisztoidnak”) is meg akarják szabni, hogy mennyire lehet szabad, ugyanakkor a Munkáspártnak, vagy a nem sokkal különb MSZP-nek szerintük sokkal inkább zavartalanul szabad működni és véleményt nyilvánítania, és ki nem mondottan ugyanez a helyzet a közönséges anarchizmussal is. A „hatalom kultuszától idegenkedő” liberálisok és demokraták azt szeretnék, ha *ők* érvényesülnének (ld. hatalomakarat) a maguk ostoba hírlapocskáival, a világot már a túlzottan is túlzottabban elárasztó kis (nagy) ügyleteikkel és csiricsárával vagy semmitmondó „kulturájukkal” együtt (érdemes megnézni pl. az ominózus *ÉS*-számot illusztráló formátlanságot sugalló

fotókat, elolvasni az összeszedetlenséget és lecsúszott tragikumot sugárzó tárcákat és verseket¹⁰).

Jó lenne, hogyha a liberálisok végre megfogalmaznák, hogy voltaképpen mi is az az „igazság”, amit ők elfogadnak, helyeselnek és támogatnak.¹¹

Farkas A(ttila) Mártonnak a Tradíció (nem pedig a tradicionalisták) minden útjának – beleértve a kereszténységet is – fejlődésmélet-elutasítására tett ironikus megjegyzései¹² pedig annál is különösebbek számunkra, mivel tudásunk szerint (és ezt ő maga is tudásunkra hozza) igen aktívan foglalkozott a buddhizmussal,¹³ amelynek föllelhető szövegei mindenütt határozott *involúciót* tanítanak evolúció helyett. A „korszerű buddhizmus” infantilis áramlatait természetesen nem tekintjük hitelesnek.

Mégis, hogyan lehetséges egyáltalán, hogy még mindig vannak olyan „szellemi” emberek, akik anélkül tudják a transzcendenciát „elképzelné”, hogy vele együtt a *deszcenziót* nem látják meg? Ha a ma embere fejlettebb lenne, mint a tegnap embere volt, ahogy azt még mindig mondják vagy sugallják, akkor azt kellene látnunk, hogy a transzcendentális beállítódás beteljesedése felé közeledne, és annak visszénye uralkodna a világban. A helyzet azonban épp fordított. A világ általánosan elfordult a transzcendenciától, és kizárólag egy lefelé való transzcendálódás állapotában van, egyre inkább elfogadva az egyéni és kollektív megsemmisülés gondolatát és a létezői rabságot. (Ez különben azon irodalomárok számára is látható kell legyen, és valószínűleg látható is, akik az *ÉS*-ben jelentetik meg munkáikat.)

A láthatóan filozófiai mélységekbe bonyolódni nem kívánó „kritika”¹⁴ szimplán társadalmiaskodó („vallásszociológiai”) és pszichologizáló hangvétellel íródott, némi „értelmiségieknek” szánt moralizálással.¹⁵ A szerző nagyon magabiztosan nyilatkozik arról, hogy az általa említett ezoterikus körök „félértelmiségiek” (sic!), nem juttatva tudásunkra, pontosan mit ért *értelmiségi* alatt.¹⁶ Állítását egy, a neveltségesség határát nem egyszerűen súroló, hanem egészen bizonyosan alaposan túllépő képpel, sőt képorrával illusztrálja, miszerint „a tradicionalisták szociokulturális gyökerei (sic!) nagyjából ugyanazok, mint a hippikorszak előtti okkultistáké”, és hogy olyan emberekhez hasonlítanak, akik „a szalonokban asztalt táncoltattak... népboldogító új eszmékről... értekeztek, miközben a háziasszony által felszolgált süteménnyel morzsázták le magukat” (sic!). Ezekkel az állításokkal Farkas az infantilizmus szintjét is alulhaladja, feltehetően az „értelmiséggyanús baloldali” prototípusához szabva a mércét. „Népboldogító”, „tudományos”, modernizációs és másféle új eszmékkel különben (részben sajnos) rendszeren a baloldal (vagy a baloldalságtól fertőzött „szélsőjobboldal”)¹⁷ állt elő, s hogy ezt megforgatva egy kevésbé elnagyolt ironiával éljünk: valószínűleg kétszázhuszonnégy esztendeje,¹⁸ amióta a bal-



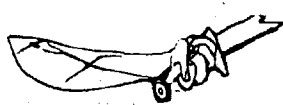
oldal a „népboldogítást” főállásban is űzi, mindig jobboldaliak voltak a „robbanásszerű fejlődés” és „egyre boldogabbá válás” kerékkötői.

Nos, ha filozófiai tárgyú megjegyzéseket kell tennünk, az azért van, mert a *keresztényellenesség*-gel vádoltakként meg kell védenünk árja¹⁹ álláspontunkat. Nyilvánvaló, hogy a kereszténységet nem vetjük el, miként elvetjük a laposabbnál laposabb demokrata „ideológiákat”, vagy mint ahogy el- és megvetjük a teljesen parlagi karakterű bolsevisztiko-kommunizmust. Mindezekkel szemben a kereszténységet a leghatározottabban megvédjük és igeneljük, s ha kell, nagyon komoly erők bevetésével védjük meg, nem az apológia kétségbeesett védekezésének értelmében, miként azt némely „keresztény” munka teszi. A kereszténységet olyan szinten is megvédjük, ahogyan megvédi és megvédi azt a tradicionalista Buji Ferenc *Az emberre vált ember* című könyvében vagy az *IGEN* hasábjain közzétett publikációiban, vagy ahogyan folyamatosan megvédi László András, amikor a Magyar Apostoli Királyságról nyilatkozik, vagy a *Tradíció* évkönyv kereszténységgel kapcsolatos, állandóan jelenlevő írásai stb., tehát nemcsak eszmei, hanem társadalmi szinten is. Nyilvánvalóan itt, nyugaton, a római katolicizmust leginkább,²⁰ de ha kell, még a protestantizmust is megvédjük.²¹ Sőt, „horribile dictu”, a liberalizmussal szemben még a neoprotestáns szekták némelyikét is hajlandók vagyunk – természetesen szigorúan *disztíngvált és relatív* – védelmünkbe venni (ez alatt *nem* a Hit Gyülekezetét értve...).²² A mélyebb oka egy bizonyos típusú kereszténység (korántsem közönséges) „elvetésének” (vagy inkább a baloldalinál *disztíngváltabb és behatóbb* szemléletének) azonban kimondottan *filozófiai*, és pedig az, amit a világban levő „rossz” problematikájából kiindulva tehetünk meg (ez csak egy lehetséges kiindulási pont!). Ez a probléma olyasvalami, amit a kereszténységben Nyugaton meglevő *heteronoteizmus* (mely szerint Isten az embertől teljesen különálló *személyiség*) nem tudott és nem is tud igazán konzekvensen megoldani.²³ A „rossz” problémája nyilvánvalóan csak egy olyan szemszögből világítható meg elfogadhatóan, amelyben az én és Isten mint *eredendő én* egy (ontológiai) tengelybe esik. Ez a gondolat Európában éppen a kereszténység „hivatalos” vonulatai miatt nem tudott teret nyerni, még kevésbé gyökeres alapjává válni az „értelmiség” mentalitásának.²⁴ Ennek köszönhető az európai (szókratikus és posztszókratikus, de főleg karteziánus és posztkarteziánus) filozófia szuper-spekulatív semmitmondásba-fúlása, amit Nietzsche átérzett és Heidegger módszeresen föltárt. Ennek következtében az európai filozófusok ajkán a „metafizika” valami elcsépelet, semmit sem jelentő szóvá vált, pedig jelentése ma is világos: az, ami a természetén túl van, ami a természeti túlhaladását jelenti. Az árja világszemléletben viszont *implicite és explicite* is (a megfelelő különbségtételekkel együtt) kinyilvánított, hogy az *istenség*, az *én*, a *tudat* és a *lét* azonos eredetű és lényegű. Ez nem

vált „elavulttá”, vagy „túlhaladottá”, bármennyire is szeretné a „haladó gondolkodás”. De cikkírónk az *árja* szó használatával különben is rézsútosan inkább valami másra próbál utalni, és e szándékában a baloldal rögzült, atavisztikus sztereotípiáit sem áttolja segítségül hívni. Mindenesetre nyilvánvaló, hogy nem a kereszténységgel van problémánk. Inkább egy bizonyos és jellemző *heteronoteizmussal*.

A szerző „keresztényellenességünkkel” kapcsolatos „logikus érvelése” láthatóan *körkörös* *ostoba*, mivel éppenséggel azt nem veszi tudomásul, hogy a „keresztényellenes” traditionalisták miért hajlandók jobban megvédeni, sőt, úgymond propagálni a keresztény tradíciót, mint a „keresztény” lelkületű liberálisok (vagy a még baloldalibbak), és olykor mint maguk a magukat „keresztények”-nek mondók és a modernitásba hátráló egyház(ak). Az ő állandóan üres, álkeresztény hivatkozásuk mögött – „Európa keresztény kulturális gyökereire” – csak az van, hogy „haladó” koncepciójukban a kereszténységnek mindössze a demokrácia és a „szép új világ” felé vezető átmeneti szerepet szánjanak, illetve e hivatkozásaikat arra tartogatják, hogy a megfelelő időben egy kis erkölcsieskedő dorgálást juttassanak azok részére, akik náluk kétségkívül jobban értékelik a keresztény tradíciót és kultúrát, mint ők maguk. Kíváncsiak lennénk, „palackpostájával” Farkas úr szándéka szerint az *ÉS* olvasóinak „mélyen érző keresztény” táborát célozta-e meg? Úgy tűnik, az ő szándéka sokkal *másabb*, minthogy a kereszténységet védelmezze, és reméljük, a valóban keresztény emberek lelkivilága pedig sokkal egészségesebb még annál, hogysem az *ÉS*-hez igazodjanak „világlátással kapcsolatos útmutatás” ügyében.

A *zsidóság* „traditionalisták” általi megítélésének kérdésében annyira messze megy szerzőnk, hogy még csak ellenkezni sem érdemes vele, mert maga teszi nevetségessé érveit. Annyit biztosan elmondhatunk, hogy nem „Hasfelmetsző Jack”²⁵ körül forognak a megítélés szempontjai, és erről kár is itt többet mondani. Talán csak László András néhány sorát idéznénk, amely egyébként az „öt sztároló” *Magyar Fórumban*²⁶ megjelent interjú teljes változatában is olvasható a *Pannon Frontban*:²⁷ „Virág László: Mi a véleménye az antiszemitizmusról? László András: Az antiszemitizmussal, pontosabban az antijudaizmussal kapcsolatban az ultradextro-konzervativitás *határozott álláspontot foglal el*. *Először is a vulgáris antiszemitizmust, vagy antijudaizmust elutasítjuk – ezzel semmiféle szolidaritást nem vállalunk*. *Ha az antijudaizmuson azt értjük, ami a zsidóság üldözését jelenti, akkor természetesen az antijudaizmus nem fogadható el*. *A mi antijudaizmusunk voltaképpen nem is antijudaizmus, hanem anti-judeokratizmus*. *Ez azt jelenti, hogy a zsidóság uralmi törekvéseivel – világhatalmi és részleturalmi törekvéseivel – a leghatározottabban szemben állunk*. *Ezt tulajdonképpen antitradicionális offenzívának fogjuk fel a világ ellen, főleg a világ szellemi – benső meghatározó – erői ellen, és ez ellen minden körülmények között – ter-*



mészretesen koordinált módon – küzdeni akarunk. Hasonló az álláspontunk, mint a szabadkőművességgel kapcsolatban. Nem vagyunk vulgárisan szabadkőműves-ellenesek, de a szabadkőművesség uralmi törekvéseivel határozottan szembefordulunk, és még határozottabban szembefordulunk a zsidó és szabadkőműves uralmi törekvések egybefonódásával. Ezeknek semmiféle engedményt nem vagyunk hajlandók adni. *Nem embereket, nem személyeket, még csak nem is kollektívumokat akarunk támadni. Mi törekvésekkel törekvéseket akarunk szembeállítani.* És az anti-latomokratizmus és antijudeokratizmus ilyen értelemben hozzátartozik az ultradextro-konzervativitáshoz” (kiemelések tőlünk).²⁸

A nacionalizmussal szemben ugyanilyen igazságtalanul jár el szerzőnk, láthatóan szándékosan, mint aki megértett valamit, ámde azt nem egyszerűen elhallgatja, hanem még ki is forgatva fegyvernek használja föl. Az ilyen harci mentalitást a keresztény lovagi hadviselés nagyon szégyenletesnek tekintette és a mai lovagi mentalitás is annak tekinti, lévén a lovagiságban csakúgy, mint az igazságban nincs „fejlődés” és „haladás”, a „tegnapi” lovagi eszmény (a külsőségek esetleges és általában sajnálatos megváltozásával együtt) éppen olyan, mint a mai. Szerzőnk arcátlanul úgy állítja be az ultrajobboldaliság híveit, mintha nemzetellenesek és nacionalizmusellenesek lennének. Ez „bátor” beállítást a tények ismeretének a fényében, tudniillik ma Magyarországon senki sem annyira nemzetbarát, mint éppen az ultrajobboldal. Az, hogy a nemzetet az ultrajobboldali politikai elviség értelmében nem a legmagasabb minőségnek tekintjük, hanem egy pozitív köztes minőségnek, melynek felső foka a nemzetfelettség, amit a nemzetfeletti király képvisel (a király ugyanis sohasem a nemzetből, s pláne nem a népből való, Magyarországon csak Hunyadi Mátyás volt nemzeti király,²⁹ hiába is szerzőnk „(sic!)”-ezése), éppen ellentétes azzal a „nemzetköziséggel”, amit ma az EU-ban lehet tapasztalni, vagy a szabadkőművesség által koordinált globalizáció kapcsán. (Természetesen még elmentetesebb a kommunista internacionalizmussal.) Azt állítani, hogy aki a nemzetekfeletti királyság barátja, az nem lehet a nemzet barátja, olyan, mint azt állítani, hogy aki a bornak barátja, az nem lehet a tejnek is barátja. Ha az édes tej a nemzet, akkor a még édesebb bor a nemzetfeletti király és a birodalom eszméje. A nemzetfeletti nem hatálytalanítja a nemzetet, hanem be- és kiteljesíti, és a nemzetekfelettség fogalma nem értelmezhető a nemzetek valósága nélkül. A ’nemzetnélküliség’ csak ebből, csakis ebből a pozícióból fogadható el, és azt, hogy az ultrajobboldaliság szemlélete és álláspontja ez és nem más, azt „kulturális antropológus” szerzőnknek kellene a legjobban tudnia, éppen az általa oly sokat idézett, de általa mindig oly gondosan idézett műből. Ellenben, amiben az ultrajobboldaliság igenis nacionalizmus-ellenes,³⁰ az az, ami a soviniizmust és a baloldali nacionalizmust illeti, amilyen

pl. a francia forradalomban nyilvánult meg és részben a „szélsőjobboidaliságban” még ma is sajnálatosan megnyilvánul.³¹ Az olyan nemzeti önféjűség, amely a többi nemzet és a nemzetfölöttiség ideája fölé jogtalanul magát fölemeli, ráadásul ezt még a nemzet fogalmának megrontásával és vulgarizálásával is teszi („nem számít ki vagy, csak hú francia/magyar/német/bármilyen nemzetiségű légy”), csak negatív lehet a szemünkben, és tényleg nincs benne semmi pozitívum. A francia forradalomra különben meg aztán végképp nem a kereszténység és a nemzet védelme volt a jellemző (ha már Farkas e forradalom tradicionális szellemiség általi elítélését is szemrevetésképp hozta szóba). A csöcselék lerombolta Cluny-t, irtotta a papokat és a nemesi családokat, meggyilkolta a királyt és feleségét, és egy új vallást vezetett be, a Notre Dame-ot (a magyar Miasszonyunk) az „Ész Templomává” avatva (talán az „Eszetlenség Temploma” megfelelőbb elnevezés lett volna, ha nem épp egy katedrális szentségtelenítettek volna vele meg). A gregoriánus naptárt beszüntette, helyette egy teljesen profán „forradalmi naptárt” vezetett be, „nemzeti” himnuszát tette a történelem legotrombább, legundorítóbb „hymuszát”, a Marsellaise-t, és éveken át csak törvénytelen gyilkosságokat (ún. kivégzéseket) volt képes fölmutatni a „szabadság” jegyéként azoknak, akik „vigyázó szemeiket Párizsra vetették”. Az ország különben gazdaságilag is jelentős károkat szenvedett, bár ez a mi szemünkben a legkevesebb, a ma már mérsékeltliberalis elemzők és értékelők szemében azonban a legtöbb. Nem tudni tehát, a jobboldali érzelmű keresztényeknek ezzel miért kellene szimpatizálniuk. Ha már a népnél tartunk, a vendée-i parasztok fölkeltek az Ancien Régime mellett. Pedig igazán „szép lett volna” éppen tőlük „haladónak” lenni. Az 1848-as magyar „szabadságharcban” pedig természetesen nem volt semmi igazán jobboldali vonás, azt a szabadkőművesség inspirálta (ld. Kossuth Lajos, akit Cincinnatiban avattak be a Craftba), s a rosszul értelmezett nemzetűség és hazafiság jegyében zajlott, noha őszinte és félrevezetett emberek is bizonyosan részt vettek benne.³²

Ami a szeretetet illeti:³³ a buddhizmusban ismert Maitréya az én hatalmának kiterjesztője. Az együttérzés nem egyszerűen a „segélycsomagokban”, hanem a tudás és hatalom átadásában (vö. a Tradíció, ill. Qabalah szavak jelentésével) jelenik meg. Miért gondolja azt a keresztény vagy olykor csak keresztényieskedő beállítódású emberek többsége, hogy a szeretetet *sulykolni kell* az emberekbe, s ráadásul, hogy *kizárólagosan* a szeretetről kell *prédikálni*? Mintha más isteni tulajdonság nem is létezne, s főképpen a tekintélyelvű hatalom nem létezne, az valami negatívum lenne (hát például itt van egy „hamvasiánus” tévedés). A kapitalizmusban vagy a kommunizmusnak nevezett *centralizált kapitalizmusban* (államkapitalizmus) a hatalmat nem lehet megosztani anélkül, hogy egyik hatalom a



másiknak ne feszülne. A feudalizmus lényege azonban a szabad hatalom-átadás (fölruházás isteni uralommal és hatalommal,³⁴ s a 'jók v. kiválók uralmán', a szó nemes és eredeti értelmében vett *arisztokrácián* keresztül az alacsonyabb rendűekre³⁵ is kiáradó áldásokkal). S mi a szeretet lényege, ha nem ez? Ha valaki megnézi egy tizenegy éve a középiskolák számára nyomtatott történelmi atlasz belső borítóját, találkozhat egy különös ábrával, mely a feudalizmust egy köztes állapotnak jelzi az „ösközösség” és a kommunizmus között, ami természetesen „a fejlődés csúcsa”, akárcsak az előtte levő illusztráción látható majomszerűen görnyesztett ember, előtte egy patással (a két ábra „szervesen” kapcsolódik egymáshoz). Ez az ábra, amely a Cartoon Network-ön megalimálva nevetségsszámba menne, mutatja be a „tudományos” marxizmus elméletét az eredetről és a hatalomról. A mostani kiadások ugyanebből az atlaszból már csak a második ábrát tartalmazzák változatlanul...³⁶ Az igazság az, hogy a feudalizmus minden tradicionális rend természetes velejárója, és attól elválaszthatatlan. A feodalitás társadalmi érvényesülését bármely módon meggátolni teljesen antitradicionális és ezzel együtt lényegében emberellenes cselekedet.³⁷

Megkérdéznénk azt is: nincs-e annak valami *jelértékűsége*, hogy ma az emberek (és fiatalok is!) egyre többen fordulnak a „tekintély” és az „egyenlőtlenség” igenlése és a hatalom, a „hierarchia kultusza” felé? Talán nem éppen azért történik-e mindez, mert az emberi létezőben eleve és kiirthatatlanul meglévő sajátosság ez? Természetesen összevetni a „fejlett államokban” dívó hatalmi koncepciókat az archaikus ultrajobboldali hatalom-koncepcióval lehetetlen, úgyhogy nem igazán értjük, miért is teszi meg ezt szerzőnk, és hogy jön ide „a Berlusconi-jelenség” vagy a „maffia” mint vonatkoztatási pont.³⁸ Ellenben, ami valóban veszélyt jelenthet a jövőre nézve, az az ún. *vörös-bar-na* tendenciák jelentkezése,³⁹ amelyek a szélsőjobb és a szélsőbal legvulgárisabb eszméit elegyítik (úgy, hogy Hitler, Lenin és Johnny Rotten egy platformra kerül, s ráadásul olykor René Guénon vagy Julius Evola neve is velük együtt, akik igazán nem „érdemelték meg” ezt az „illusztris körítést”, hogy finoman fogalmazzunk), s amiről a ma hazai liberális politológusai és „filozófusai”, történészei stb. szót sem ejtenek. Ezen jelenség mellett pedig valóban nem lehet elmenni, s ezt szavá kell tenni. Kissé mulatságosnak találjuk a helyzetet, hogy erre éppen nekünk kell figyelmeztetni a liberalizmus harcosait is – kelletlenül ugyan, mert igazából nem az ő figyelmeztetésük a tisztunk.

A Lét Urának hatalma nem támadható meg, s ellene nem lehet büntetlenül föllázadni. A Lét Urát csak megragadni lehet hatalmában vagy követni a hatalomban és részesülni hatalmából.⁴⁰ Ez az alapja a szakrális hatalomszemléletnek, amelynek középpontjában a király, a császár vagy más tekintetben a pápa⁴¹ archetípusa áll, méghozzá olyan örök archetípusok, amelyeket egyáltalán nem lehet „ki-

iktatni” az emberi pszichéből, még a leganarchisztikusabb beállítottságú emberek gondolatvilágából és *nyelvéből* sem (ildomos lenne „kulturális antropológus” szerzőnknek elgondolkodni azon, hogy – nem is olyan ironikusan – miért használják a „király” jelzőt a mai – egyébként a szakrális hatalom iránt közömbös – fiatalok, vagy miért mondanak ilyesmit: „te egy isten vagy”? Nyilván, mert adott esetben máshogy nem tudják magukat kifejezni, máshogy nem tudják megragadni azt, amit éreznek és látnak, és ezekhez az archetipikus kifejezésekhez fordulnak. Mi természetesen nem azt nevezzük királynak, vagy istennek, amit ők, de ez mit sem változtat annak érvényén, amit elmondunk.

Mi, bár régebben föltártuk a jelenkori politikai szféra teljes hiteltelenségét és hatalomnélkülségét, és azt olyannak találtuk, hogy a létező jobboldallal való mérsékelt szimpátiánkat megőrizve inkább közelítettünk a „mágikus anarchizmus” felé, idővel mégis megváltoztattuk álláspontunk árnyalatait a „mágikus jobboldaliság” javára, anélkül, hogy közben az olyan formákat, mint a kommunizmus vagy a demokrácia, érintettük volna.⁴² Ez a változás pedig azért történt, mert jobban szeretjük a „bizonytalan lényeket” annál, hogy kedvünkre összezavarjuk őket, s mert a hatalom szimbólumai számunkra is mindig a mélység és ősiség érzését keltették föl, s mindig is a középkor, az ókor és a „kezdet homálya” volt orientációnk meghatározója. Bár továbbra is kedveljük Dalí néhány megnyilatkozását, többé nem akarunk a „mágikus anarchizmusból” társadalmi szemléletet csinálni. Inkább egy mélyebb szabadság döntése szerint itt is egy mágikus *archaizmust* akarunk érvényesíteni, hogy a lényeket ne tanácstalanoknak, hanem üdvöt és egészséget sugárzóknak lássuk, s mert a mélységes szerelem élvezi a *rendet*, és azon keresztül azt, ami a *rend fölött* van.



JEGYZETEK

¹ Szerzője, Farkas Attila Márton „kultúrantropológus”, a kommunista iskolai tankönyvek és a forradalmi konvenciót ápoló „magyar” történetírás „véreskezű” Haynau-képével kapcsolatos sztereotípiáit kiaknázva, úgy tűnik, „nagy lehetőségeket” szimatolt meg a címben és a témában.

² Farkas így ír: „Mindez önmagában meglehetősen érdektelen téma volna...” „Csakhogy ezek az emberek és eszméik valami oknál fogva egy sajátos megbecsültségnek örvendenek szerte a szélsőjobboldal különféle berkeiben. Sőt, ugyanez az érthetetlen elfogadás tapasztalható számos olyan jobboldali érzelmű keresztény részéről is, aki már találkozott ezzel az irányzattal. Magam például beszélgettem olyan katolikus hittudományis hallgatókkal, akik László András előadásaira jártak, és azt rendkívüli szellemi felüdülésként élték meg”. Erről kár is lenne többet mondani, ha szerzőnk nem „óva intené” ezeket a berkeket. Úgy hisszük, az olyan vádak, minthogy a „közös gyűlöletek” lennének a jobboldali politikai beállítottság alapjai, e cikkünk összegzésében meg fogja cáfolni.

³ „Ezt – nyilvánvalóan – szimbolikus-spirituális értelem-



ben szabad fölfogni, és kizárólag csak így” – írja László András (*Tradicionális és létszemlélet*. Kötet Kiadó, 1995. 154. o.) a Sarksillagra vonatkozó eredetet illetően. És aztán azt is tisztázza, hogy ennek semmi köze holmi interplanetáris űrhajózás elméleteihez.

⁴ Az ultrajobboldaliság fogalmának benső kiterjesztéseinek lehetőségét és tisztázását illetően, lásd Horváth Róbert három részes írását „Ultrajobboldaliság mint metidealizmus” címmel a *Sacrum Imperium* II, III. és IV. számaiban.

⁵ A *Nouvelle Droite* eszményeinek ultrajobboldali kritikáját illetően, lásd Horváth Róbert: „Alain de Benoist és a Francia Új Jobboldal eszményeinek kritikája” a *Pannon Front* 24. és *Havi Magyar Fórum* 2001. februári számában.

⁶ Ez a „rövid istennév” szerepel a *Hallelujah* (latinositva *Al-leluia*) kifejezésben.

⁷ Mind a négy tulajdonságot kifejező szó (hatalom, bölcsesség, igazságosság, szeretet) szerepel a Szent Szövetség alapokmányában.

⁸ A demagógia szó egyik lehetséges etimológiája: a démosz agitálása, vagyis győzködése. A demagóg: 'népvezér'.

⁹ Mint *demokrata* (vagyis népuralmista) párt, a Fidesz sem lehet eredeti értelemben, csak nagyon relatív értelemben „jobboldali”.

¹⁰ Mondjuk mindezt úgy, hogy tisztában vagyunk a művészet ilyen lehetőségeivel is.

¹¹ Erre történt egy kísérlet Tamás Gáspár Miklós részéről. Ez a „gyakorlati republikanizmus”, amelynek lényege, hogy minden újságosbódét, ahol *Magyar Fórumot* és *Demokratát* árulnak, föl kell borogatni.

¹² Ugyanakkor, mint számtalan más alkalommal, itt is elmentmond önmagának, amikor a „tradicionalizmus” kapcsán teljesen tévesen a szociáldarwinista eszmék hatását is emlegeti.

¹³ Sőt, úgy tudjuk, az általa a magyarországi félértelmiségi-ezoterikus kultúráként emlegetett „köröknek” ő is aktív részese, és például pont a „László Andrásék” által alapított Óshagyomány Iskolájában tanított.

¹⁴ Erre legjobb példa az a dilettantizmust eláruló mondatrészlet, miszerint: a „tradicionalista látásmód (vagy ahogyan ők mondják: »létszemlélet«)...”

¹⁵ A szerzőnek olykor kétségtelenül igazat adhatunk néhány szempontból, ami egy rosszul értelmezett „tradicionalizmus” lehetséges *deviációit* illeti, hozzátevé, hogy ezt éppen az olyan „tradicionalisták” igyekeznek a leginkább elkerülni és elítélni, akiket a szerző a legjobban vádol (pl. László András), s akiket a Tradíció, nem pedig a „tradicionalizmus” ideája hat át. Mint ahogy szerzőnk humorát és „kevésbé doktrínér” gondolkodását (nagyon is doktrínér az!) értékelhetnénk, ha nem párosulna *mellébeszéléssel*.

¹⁶ Természetesen amikor erről beszélünk, akkor nem kívánunk az „értelmiség” társadalmi kategóriáját 'écás'-ként meghatározó sznobériának eleget tenni, mert azt a véleményünket, hogy szerintünk ki a szellemi vagy egyáltalán az értelmes ember, nem egy agnosztikus vagy liberáldemokrata „kultúra” akolmeleg konvenciójához kívánjuk igazítani. Mindazonáltal az említett szerzők a legmaximalisabb – és különben nagyon lapos – értelmiségi elvárásokat is túltesztelik, úgyhogy szerintünk szerzőnk a majdnem tipikusan „félértelmiségi” típus.

¹⁷ A két világháború közötti szélsőjobboldaliság számos esetben jellegzetesen populista vonásai miatt valamiképpen egy 'vas-szerű' állagot mutat, szemben az arisztokratisz monarchicitás nemesfém-szerűségével.

¹⁸ Ekkor nyilvánított ki a szabadkőművesség „Virginiai Jogok Nyilatkozata”, valamint ez évben alapította meg Adam Weishaupt a bajor Illuminátusok rendjét.

¹⁹ Az árja kifejezés elsősorban az eredeti – főként ókori – indoárja szellemiségre értendő. Természetes, hogy ezt kezdetben árja fajúak hordozták, azonban indokolatlan azt gon-

dolni, hogy emiatt a „magyarsággal bajunk lenne”. A németiség árákkal való kizárólagos azonosítását pedig durva tévedésnek tekintjük.

²⁰ A keleti kereszténység formáit is nagyon szívesen, sőt, olykor még szívesebben megvédjük, mint a nyugatiét.

²¹ René Guénon, Frithjof Schuon vagy Ananda Kentish Coomaraswamy, akiket a cikk elején Farkas (helyesen) mint legjelentősebb tradicionalista szerzőket jelöl, mindennek nevezhetők, csak éppen *keresztényellenesnek* nem. A sántánisták viszonyát a történeti Jézushoz mint a 'tradicionalitás álláspontjával megegyező' fölemlegetni nem egyszerűen végtelenen téves, hanem rendkívül ízléstelen, és tipikusan egy intellektuálisan *senki* fogása.

²² Voltaképpen még a liberalizmust is hajlandóak vagyunk egy nagyon-nagyon relatív védelemben részesíteni a *még baloldaliabb tendenciákkal szemben* (amennyiben nem éppen a liberalizmus válik ma és egyáltalán a legbaloldaliabb tendenciává). Azonkívül, még egyes baloldaliakat is jobban ismerünk és jobban értékelünk, mint a mai baloldalisággal átitatott fiatalság, mint pl. a zsidó Füst Milánt, vagy a görög ortodox egyházból kis híján (méltán) kiátkozott Nikosz Kazantzakiszt, vagy a szabadkőműves Ady Endrét, noha egyáltalán nem értünk egyet velük, és nem is fogunk velük soha egyetérteni szinte egyetlen konklúziójukban sem.

²³ Erről és az ateizmus kialakulásának kapcsolatáról Nyugaton egy későbbi cikkben részletesebben szándékozunk írni.

²⁴ Ez olyannyira jellemző negatív vonása volt a Nyugaton elterjedt kereszténységnek, hogy egyenesen tiltotta még a misztikát is, vagy legalábbis korlátozta (ld. Eckhart Mester esetét), és legfinomabb esetben úgymond *nem propagálta*. Újabbban 'irodalmárok', 'művészek', 'filozófusok' Magyarországon is többen foglalkoznak a 'gnózással', de számunkra úgy tűnik, csak egy Biblia-ellenességből kifolyólag, ezért is helyezik Simon mágus alakjára a hangsúlyt, vagy pl. 'alkímiával', amelynek képi-szimbolikus világát sokkal községesebb mondanivalójuk csomagolásához használják fel.

²⁵ A szerző szerint: „Így alkotják ugyanannak a gondolatvilágnak különböző építőelemeit az SS, a Habsburgok, az indiai kasztrendszer, a szolipszizmus, a lovagi kultúra, vagy éppen Hasfelmetsző Jack »bizonyított« zsidó volta, és a mögötte álló szabadkőművesség leleplezése”. Különben már egy másik, „teljesen értelmiségieknek” megjelent cikkben is feltűnő volt („A rózsakeresztes Dante” – Budapesti Könyvszemle, 8. évf., 2. szám), hog Kelemen János igaztalan vádat hozott René Guénon „zsidóellenességének bizonyítékaként”, amikor Dante 'Commedia'-jának inspiráltsága kapcsán Guénon elvetette a Kabbala hatásának lehetőségét. Ugyanakkor Kelemen János azt nem vette észre, vagy nem akarta észrevenni, hogy ugyanez a Guénon másutt maga is a legnagyobb értékeléssel írt a Kabbaláról, és a közvetlen inspiráció lehetőségét specifikusan Dante művével kapcsolatban vetette el. Egy másik „tradicionalista”, Leo Schaya pedig kimondottan a júdaizmus ezotériája felé fordult (magyarul az Arkhé III. számában is olvasható egy tanulmánya „A szentély jelentésrétegei” címmel).

²⁶ A *Magyar Fórum* 2000. november 23-i számában.

²⁷ Néhány szó az ultrajobboldaliságról – Újabb beszélgetés Dr. László Andrással. *Pannon Front*, 29. sz., 16. old.

²⁸ Annak bizonyoságaképp, hogy mennyire értékeljük és tiszteljük a héber hagyományt, valamint a tiszta szabadkőművességet, amennyiben azok nem egy felszíni máz, hanem valódi tradicionális életvezetés jegyében gyakoroltatnak (mint ahogy ez érvényes a kereszténységre és az iszlámra is stb.), lásd Luc Benoist: *Az ezoterizmus* című könyvét (Stella Maris, Bp. 1998.), szorosabban véve annak is „A héber hagyomány”, valamint „A céh és a szabadkőművéség” című fejezeit.



²⁹ Az Árpádok nem a magyar nemzetből valók, hanem egy különálló királyi nemzetség: a Turul-dinasztia sarjai.

³⁰ A két felfogás fogalmi elkülönítésére talán megfelelőbb a *nacionalitás* versus *nacionalizmus* megjelölés. Ekkor a nacionalitást mint nemzethez és egy nemzeti genialitáshoz való tartozást-csatlakozást pozitívnak, a nacionalizmust mint a nemzeti karakter irracionális túlértékelését és mint erőszakosan egyenlősítő és minden a nemzet fölötti tekintélyt aláásó és leromboló tendenciát határozottan negatívnak tartjuk.

³¹ „V. L.: Az ultradextro-konzervativitásnak mi az álláspontja a nacionalitással, a magyarság és a nemzethűség kérdésével kapcsolatban? L. A.: Itt helyes, ha a nacionalizmusnak két formáját különböztetjük meg. Az általános és nivellacionális nacionalizmust, melynek az az alapelve, hogy a nemzethez tartozás minden különbözőséget meghalad és tulajdonképpen elegendő is. Ezt a nacionalizmust mi a lehető és elgondolható legélesebben elutasítjuk. Ha a nacionalizmus antinivellacionális, tehát a különbségek fenntartásába visz bele még egy elemet, ebben az esetben a nacionalizmust elfogadhatjuk. Ha a nacionalizmus egyébként hierarchikus állami-társadalmi tagozódást fogad el, akkor benne megjelenik még egy különbözőség, a magyarsághoz tartozás különbözősége, és ez tulajdonképpen a differenciáció finom rendjét árnyalja, fokozza és fejleszti. Ilyen, és kimondottan ilyen értelemben a magyarság, a nemzethűség, a nacionalizmus pozitív fogalmak. Ha a nemzetet és a nemzethez való hűséget az állami-társadalmi tagoltság ellenében használják fel, ha megelégednek a nemzethez való tartozás pusztá tényével, akkor az ilyesfajta nacionalizmust, az ilyesfajta rosszul értelmezett nemzethűséget és rosszul értelmezett magyarság-tudatot elvetjük és elutasítjuk.”

³² Érdekes Spira György egy a *Múlt és Jövő* című zsidó folyóiratban megjelent cikke („Csempészkedő zsidók 1848 őszén”, 1998. áprilisi szám), melyben behízelgő bizonyítékot mutat fel arra vonatkozóan, hogy a zsidóság milyen segítséget nyújtott a „magyar szabadság” ügyének, s melyben büszkén idézi Windisch-Grätz herceg megdöbbent jelentését a morvaországi és sziléziai főhadparancsnokságnak: „Egészen friss hírek szerint Kossuth megbízásából tegnap magyar zsidók utaztak vasúton Brünnebe, hogy ott posztót, bőrt, gyolcsot és talán fegyvereket is vásároljanak, hogy ezeket azután Bzenecen át Magyarországra csempésszék. A zsidóknak 150 százalék nyereséget ígértek és osztrák bankjegyekkel fognak fizetni.” Spira sokatmondóan így folytatja: „Így tehát Windisch-Grätz értesülései közül kételkedéssel legfeljebb azt az egyet fogadhatjuk, hogy a honvédelmi bizottmány a Brünnebe utazó zsidóknak 150 százalékos felárat ajánlott meg az általuk beszerzendő árucikkéért. A pénzben – s kivált osztrák bankjegyekben – nem bővelkedő Kossuthék ugyanis minden garast a fogukhoz verték: egy-egy odahaza megvételre felajánlott gyalogsági lőfegyverért mindössze 12 pengőforintot voltak hajlandóak fizetni, annak a Thoma Ágoston nevű budai kereskedőnek pedig, aki október végén vállalta, hogy 5321 Belgiumban vásárolt s onnan Boroszlóba szállított lőfegyvert Sziléziából haza fog csempészni, a fegyverek darabjának hazajuttatásáért alig kétforintnyi tiszteletdíjat kínáltak fel.” (Kiemelések tőlünk.) Tipikus esete ez annak, amikor valaki a hazugság elhíttetése után hazugan még hízeleg is a becsapottnak, hogy többnek lássék annak szemében, és gyengéden követei „érdemei” elismerését.

³³ Tesszük e megjegyzést arra a vádra vonatkozóan, hogy a kereszténységben nekünk úgymond „szeretetvallás” mi-volta az, ami „nem tetszik”, ezenkívül a tipikusan baloldali „reakciósság” vádjára, amely a feudalizmust negatívumként emlegeti föl.

³⁴ A hatalom és uralom ultrajobboldali megítéléséről lásd László András: „Hatalom és Uralom”. *Sacrum Imperium* ultrajobboldali folyóirat, III. szám.

³⁵ E kifejezésben semmi becsmérlő nincs, ez csak a rendiséget fejezi ki. Ezzel kapcsolatban ajánljuk: Julius Evola: *Lázadás a modern világ ellen* (Kötet kiadó, 1997.) „A kasztok doktrínája” c. fejezetét.

³⁶ Ehhez kapcsolódó jellemző példa: a középiskolai biológia-tankönyvekben még mindig előemberként szerepel a ramapithecus, melyről maga Richard Leakey az *Emberiség eredete* című könyvében leírja, hogy mint kiderült, ezek mégsem az ember elődei voltak, hanem egy majomfaj (az előző feltételezést ugyanis egy állkapocstörödre és két fogra alapozták, ez alapján még a ramapithecus szexuális és közösségi életének elképzelt menetét is színes ábrákban rajzolták meg).

³⁷ Azt viszont a szocializmus vagy a „társadalmi szerződés” megszálalt szónokai sem mindig tudják, hogy mögöttük megfordított feudalizmus szerveződések állnak, mint amilyen a szabadkőművesség, az illuminátusság, vagy más titkos, beavatási karakter külső jegyeit fölvev szervezetek, s ezek vezetői annak adják a hatalmat, és annak osztják el a gazdasági javakat, sőt egész országokat (tehát birtokokat), akiknek ők akarják. Ami alsó szinten kapitalizmus, még alacsonyabb szinten gazdasági szocializmus, az egy mögöttes és fölöttes szférában kifordított feudalizmus.

³⁸ Más oldalról a „Thule-páholy” idekapcsolását sem értjük. De ha minden szempontból eleget kívánnánk tenni annak a kíváncságnak, hogy szerzőnket megcáfoljuk, egyszerűen minden mondatot meg kellene támadnunk, vagy helyesbíteniük kellene, ezt pedig ehelyütt nem kívánjuk megtenni. Mindenesetre a vaktában való sötétbe-lövéldözés kategóriájába tartozik a „gyarmatosító imperializmus” főlemlegetése is.

³⁹ Ezekről lásd: Horváth Róbert: „Érdemek és végzetes tévedések: A Dugin”. *Pannon Front* 24, ill. László András: „A jobboldal megkísértései”. Uo.

⁴⁰ Vö. Aquinói Szent Tamás *Summa Theologiae* című művében kifejtett elmélettel.

⁴¹ Szándékosan nem említjük itt a *mágus* és a *mester* archetipusokat, de ezek lényegében ugyanebbe a sorba illeszthetők.

⁴² Itt, és részben korábban említett vádakra válaszolva is, Julius Evola sorait idézzük (Julius Evola: *Jegyzetek a Harmadik Birodalomról*, III. *Pannon Front*, 29.): „emléstet tehetünk arról az ellenszenvről az »intellektuális« típus iránt, amely részben a fasizmusban is megjelent, de sokkal nagyobb mértékben a nemzetiszocializmusban. Valójában az olasz fasizmus tisztelte az értelmiségieket és a kultúra híres személyiségeit. Vágyott arra, hogy ezek a személyek formálisan kifejezzék a rendszer iránti hűségüket, és nem sokat törődött tényleges mentalitásukkal. A nemzetiszocializmus viszont nem sokra becsülte őket, és engedte, hogy emigráljanak, ha akarnak. Nem törődtek a hírnevükkel. (Sőt, Goebbelsnek tulajdonítják ezeket a szavakat: »Ha értelmiségiekről hallok beszélni, legszívesebben a pisztolyomat venném elő«). Mindazonáltal gondolnunk kell arra a szerepre, amelyet Németországban egy jelentős és színvonalas agnosztikus kultúra betöltött, és arra, hogy számos értelmiségi polgári gyökerű és humanista-liberális beállítottságú volt. Ezek elutasították az államnak és a tekintélynek minden misztikáját. Dogmájuk volt egyrészt a kultúra és a szellem, másrészt a hatalom, a politika és a katonai erények közötti antitézis. Általánosságban viszont az arisztokratikus jobboldal szempontjából legitim, ha bizonyos mértékben elhatároljuk magunkat ezektől az »értelmiségiektől« és »kulturális személyiségektől«, akik – a polgárság megjelenése és a régi rezsimiek válsága után – azt hiszik, hogy ők a szellemi értékek igazi képviselői.”



PANNON

Front



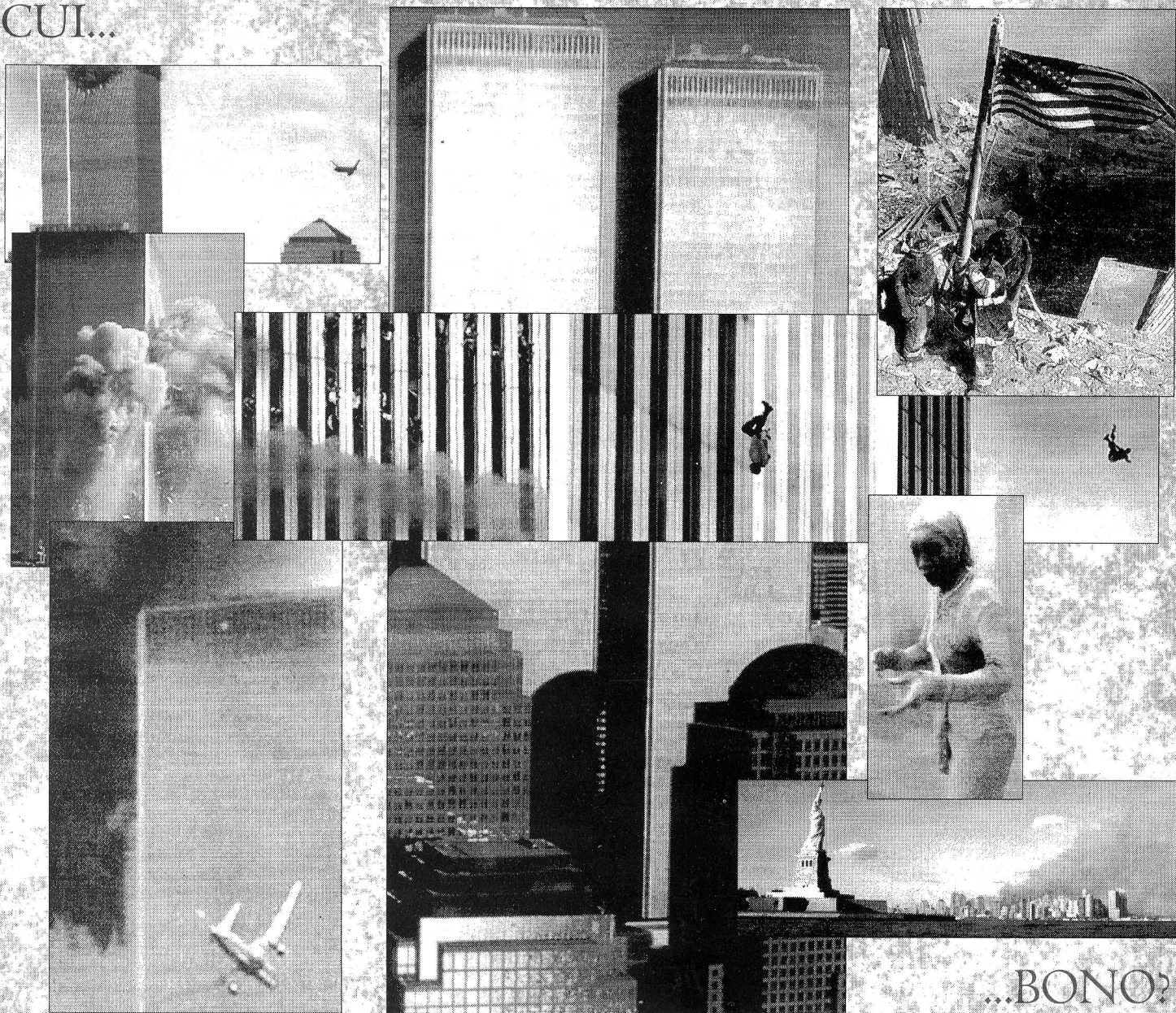
JULIUS JAKOB FREIHERR VON HAYNAU

A FÉRFI LEGYEN SZILÁRD, MINT A KŐ, HŰSÉGE PEDIG EGYENES, MINT A NYÍL

TARTALOM

HORVÁTH RÓBERT:	MÉRT TISZTELJÜK HAYNAUT? – 2
DR. LÁSZLÓ ANDRÁS:	JULIUS JAKOB FREIHERR VON HAYNAU ÉRTÉKELÉSE... – 3
VIRÁG LÁSZLÓ:	HAYNAU ÉS MAGYARORSZÁG – 7
DR. LÁSZLÓ ANDRÁS:	A TÖRTÉNELMI KRÍZISEK VÉGSŐ FÁZISÁNAK KEZDETE – 10
JULIUS EVOLA:	A ZSIDÓKÉRDÉSRŐL – 2. A ZSIDÓKÉRDÉS A KULTURÁLIS SZFÉRÁBAN – 18
IFJ. TOMPÓ LÁSZLÓ:	EGY SZÁMKIVETETT... V. KOLOZSVÁRY-BORCSA MIHÁLY – 23
MOLNÁR ANDRÁS:	ANTITRADICIONALISTÁK „ÉS” BARÁTI KÖRE – 27
OSWALD SPENGLER	(1880–1936) – 34
TUDÓS-TAKÁCS JÁNOS:	MEGÚJULÁS A FELADATUNK, VAGY PUSZTULÁS A SORSUNK? (O. S.) – 35
OSWALD SPENGLER:	EMBER ÉS GÉP (RÉSZLET) – 38
DIETRICH ECKART:	A BOLSEVIZMUS MÓZESTŐL LENINIG (RÉSZLET) – 45
HORVÁTH RÓBERT:	A „PRINCÍPIUM” JELENTÉSEI – 48
HORVÁTH RÓBERT:	A PRINCÍPIUMOK PRINCÍPIUMA: ÖNMAGAMSÁG – 51
TUDÓS-TAKÁCS JÁNOS:	A HOMOSZEXUALITÁS AZ ERKÖLCS MÉRLEGÉN – 53
P. AUGUSTINUS:	AZ ÖKUMENIZMUS MÉRLEGE A KATOLIKUS EGYHÁZ SZÁMÁRA... – 56

CUI...



...BONO?